

Ks. ZYGMUNT PILCH — Kielce

NORMALNY PROGRAM SZKOŁY KAZNODZIEJSTWA W NASZYCH SEMINARIACH

Nasza powojenna *ratio studiorum* przepisuje wykładowcy homiletyki „na 4 i 5 roku studiów w dwu godzinach tygodniowo omówić wszystkie zagadnienia kaznodziejstwa, podając przykłady z pism kaznodziejów polskich i obcych“, dodając wskazówkę, że „każdy alumn ma wygłosić przynajmniej jedno próbne kazanie, o ile można w kościele“. Wspomniana *ratio studiorum* nie brała pod uwagę dorobku „Sekcji Homiletycznej“, wyłonionego na zjazdach Związku Zakładów Teologicznych.

Natomiast Kongregacja Konsystorialna wydała w r. 1917 normy *pro s. praedicatione*, w których zobowiązuje do zaprawiania młodzieży duchownej w kaznodziejstwie *ab ipsa iuvenili aetate*, w czasie studiów seminaryjnych, przed święceniemi i po nich. Dla programu szkolenia wskazuje naukę dykcji, wykłady zasad i dzieje wymowy. Wszak kaznodziejstwa, podobnie jak i śpiewu, nie nauczymy w ciągu dwóch lat; kandydatów wypadnie szkolić stopniowo, rok za rokiem.

I. Wstępnym krokiem tej szkoły od kursu II będzie nauka dykcji, obejmująca wykłady i ćwiczenia. Wobec wyczerpania nakładu podręcznika wypadnie z terenu zebrać pewną ilość egzemplarzy „Nauki dykcji“ (dla podręcznej biblioteki) i z nich szkolić poszczególne roczniki. W toku nauki uprawia się ćwiczenia indywidualne i zbiorowe (z próbą pod koniec roku w obszerniejszym kościele).

II. Wykłady zasad rozłoży się na dwa lata (kursy III i IV) po godzinie tygodniowo. Ilustracją do wykładów będą wzory wydanej w r. 1937 „Szkoły kaznodziejstwa“ (potrzebne jej drugie wydanie). Podobnie czeka na wydanie nowa pomoc w postaci „Wzorów kazań do poszczególnych działów przepowiadania zebranych z dzieł Ojców Kościoła oraz z literatury rodzimej i obcej“ (razem 38).

Alumnom służy pomocą podręczna biblioteka kaznodziejska, skupiająca wzory wymowy i materiały. Od pierwszego roku studiów mają się oni zaprawiać do gromadzenia kolektantów kaznodziejskich (zob. w podr. *Wykład zasad kościelnej wymowy*, s. 187—196). Meldujemy gotowy do wydania *Zbiór przykładów z ostatniej doby (1939—1956)*, zawierający 800 przykładów w układzie katechizmowym, owoc zbiorowej pracy alumnów.

Do programu należy szkoła wakacyjna (ćwiczenia dykcyjne,

lektura wzorów, kolektanea, studium monografii i pisania kazań na przyszły użytek).

III. Kazania kleryckie. W pierwszym półroczu (kurs III) alumni zestawiają plany kazań z kilku autorów (np. Toth, Królicki, Segneri). W toku dalszych studiów w każdym półroczu wygłaszają jedno kazanie (program: katechizmowe, stanowe do dzieci i młodzieży, kazanie maryjne i na uroczystości Chrystusa Pana. Wygłoszone kazania omawia się na kursie w toku wykładów. Przez ostatnie dwa lub trzy półrocza głoszą kazania w kościele.

IV. Wykłady dziejów kaznodziejstwa po jednej godzinie wspólnie na kursach V—VI. Obowiązuje domowa lektura wskazanych celniejszych autorów z okresu złotego i z nowszej literatury, lektura w postaci streszczenia (czy planów) albo ocen po jednym kazaniu, oddawanych do kontroli pod koniec roku szkolnego. (Uwaga: pomoce do powtórki z dziejów kaznodziejskich wypadnie — wobec braku nowych wydań — gromadzić po kilka egzemplarzy w podręcznej bibliotece). Do wydania nowa pomoc *Kaznodziejstwo polskie XX stulecia — charakterystyki i wzory wymowy*.